

Sygn. akt II DK 22/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Majchrowski (przewodniczący)

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

SSN Mariusz Łodko

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych radcy prawnego Moniki Marukiewicz

w sprawie radcy prawnego W. W.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych, w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i innych

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 10 lutego 2021 r., kasacji wniesionych przez Ministra Sprawiedliwości oraz Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 29 października 2019 roku, sygn. akt WO - (...)

uchyla zaskarżone orzeczenie w punkcie 1 i przekazuje w tym zakresie sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Sygn. akt II DK 22/21/r

Radca prawny W. W. został obwiniony o to, że:

1. w okresie od 27 grudnia 2017 r. i nadal nie zwrócił klientom R. J. i J. Z. kwoty 5 700 zł tytułem należności głównej wraz odsetkami, 63 zł tytułem kosztów postępowania sądowego, 1232 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych nakazem zapłaty z 10 października 2014 r. wydanego przez Sąd Rejonowy w G. Wydział X Cywilny, sygn. akt X Nc (...), zaopatrzonego w klauzulę wykonalności mimo, że wcześniej uznał tę kwotę w ugodzie z 5 grudnia 2013 r. jako należną do zwrotu wobec niewykonania zlecenia prowadzenia sprawy powierzonej w 2006 r. przez skarżących, a dotyczącej zapłaty zadatku, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);
2. w okresie od 14 września 2018 r. i nadal wezwany pismem z 4 września 2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. P. nie złożył pisemnych wyjaśnień w sprawie ze skargi R.J. i J. Z., tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.);
3. w dniu 25 października 2018 r. wezwany pismem z 8 października 2018 r. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego B. P. do stawienia się w Z., P. (...) celem przesłuchania nie stawiał się i nie usprawiedliwił w należyty sposób swojej nieobecności, tj. o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. tekst jednolity Dz. U.

z 2018 r. poz. 2115 ze zm.) w zw. z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.).

Orzeczeniem z 22 marca 2019 r., sygn. akt DO (...), Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych:

1. obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 1, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) wymierzył obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy;
2. obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 2, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) wymierzył obwinionemu karę nagany;
3. obwinionego radcę prawnego W. W. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt 3, stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 62 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018r. poz. 2115) wymierzył obwinionemu karę nagany;

4. na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) wymierzone w pkt 2 i 3 orzeczenia kary połączył i wymierzył obwinionemu łączną karę nagany;
5. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) obciążył w całości obwinionego radcę prawnego W. W. kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000,00 zł i nakazał ściągnąć należną sumę na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. w razie braku dobrowolnej wpłaty.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez obwinionego co do pkt. 1 w całości, a także w zakresie pkt. 2 oraz pkt. 3 w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze. Autor odwołania zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie art. 70 § 1 i 2 ustawy o radcach prawnych, polegające na uznaniu, że obwiniony dopuścił się przewinienia polegającego na braku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego, chociaż jej termin minął 6 lutego 2014 r., biorąc pod uwagę datę zobowiązania do zwrotu lub 27 listopada 2014 r. mając na uwadze wydany w tej sprawie nakaz zapłaty, co w konsekwencji prowadzi do zasadnej oceny, iż termin przedawnienia minął najpóźniej w dniu 28 listopada 2017 r. zaś przyjęta przez sąd data rozpoczęcia biegu terminu jest nieuzasadniona i nie znajdująca oparcia w materiale dowodowym;

- rażącą niewspółmierność kary wymierzonej obwinionemu za wykroczenia określone w pkt. 2 i 3 polegające na wymierzeniu obwinionemu kary nagany, chociaż brak ten wynikał z uzasadnionego przekonania, że z uwagi na przedawnienie karalności, co rzecznik dyscyplinarny powinien zbadać z urzędu, obecność nie jest konieczna;

- naruszenie art. 68³ ust. 3 i 5 ustawy o radcach prawnych, polegające na uznaniu przez rzecznika dyscyplinarnego za nieusprawiedliwione niestawiennictwa obwinionego w dniu 21 listopada 2018 r. i w konsekwencji przesłanie zarzutów, chociaż obwiniony usprawiedliwił swoją nieobecność koniecznością uczestnictwa w sprawie sądowej i złożył wniosek o jego przesłuchanie, co w sposób rażący pozbawiło go prawa do obrony;

- obrazę art. 424 § 1 k.p.k. polegającą na braku podania w uzasadnieniu orzeczenia podstaw do przyjęcia, iż obwiniony dopuścił się wykroczenia od 27 grudnia 2017 r., pomimo, iż termin przedawnienia minął, w wersji dla niego najbardziej niekorzystnej 28 listopada 2017 r., co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że do tego czasu, pomimo braku zapłaty nie dopuścił się wykroczenia, zaś nastąpiło to dopiero w terminie późniejszym.

Formułując powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie go od popełnienia czynu opisanego w pkt. 1 oraz wymierzenie kary łącznej w postaci kary upomnienia za czyny opisane w pkt. 2 i 3, formułując jednocześnie wniosek o uchylenie orzeczenia i przekazanie akt sprawy Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. celem uzupełnienia postępowania.

Odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. z 22 marca 2019 r. wniósł również Minister Sprawiedliwości, zaskarżając je na niekorzyść obwinionego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej. Skarżący podniósł zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 2b ustawy o radcach prawnych, poprzez pominięcie przy wymierzaniu kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego obligatoryjnej w takim przypadku kary zakazu wykonywania patronatu. Formułując powyższy zarzut autor odwołania wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie obwinionemu, obok kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 6 miesięcy, kary zakazu wykonywania patronatu przez okres dwóch lat.

Orzeczeniem z 29 października 2019 roku, sygn. akt WO- (...), Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W.:

1. uchylił zaskarżone orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Z. z 22 marca 2019 r. w zakresie jego pkt I, w którym uznano radcę prawnego W. W. winnym czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarnego określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r. poz. 2115) w związku z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (uchwała Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców

Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) i wymierzono obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 6 miesięcy - i w tym zakresie umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych;

2. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie;

3. kosztami postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1250 zł obciążył obwinionego W. W.

W uzasadnieniu sąd II instancji wskazał, że odwołanie obwinionego zasługiwało na uwzględnienie w zakresie podnoszonego przez obwinionego naruszenia art. 70 § 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 424 § 1 k.p.k. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie zasługiwał na aprobatę przyjęty przez sąd meriti pogląd, iż termin przedawnienia karalności przypisanego obwinionemu czynu winien być liczony od 27 grudnia 2017 r. Wskazano bowiem, że skoro zgodnie z treścią ugody z 5 grudnia 2013 r. obwiniony zobowiązał się zwrócić wynagrodzenie w terminie 60 dni od dnia zawarcia porozumienia, a następnie Sąd Rejonowy w G. nakazem zapłaty z 10 października 2014 r. w sprawie o sygn. X Nc (...) nakazał obwinionemu radcy prawnemu, aby zapłacił powodom solidarnie 5 700 zł tytułem należności głównej wraz odsetkami, 63 zł tytułem kosztów postępowania sądowego i 1232 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, to w omawianej sprawie w zakresie nierozliczenia się z pokrzywdzonymi nie można było wszcząć postępowania dyscyplinarnego, gdyż od czasu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego minęły trzy lata. Sąd II instancji podkreślił, że nakaz zapłaty uprawomocnił się z 27 listopada 2014 r., wobec czego nie mogło być skuteczne wydanie przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego w dniu 2 października 2018 r. postanowienia o wszczęciu dochodzenia w sprawie popełnienia przez radcę prawnego W. W. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Ustosunkowując się do odwołania Ministra Sprawiedliwości wyjaśniono, iż w związku z przedawnieniem przewinienia dyscyplinarnego, za które wymierzono obwinionemu karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na

okres 6 miesięcy nie można było uwzględnić wniosku skarżącego o orzeczenie dodatkowo zakazu wykonywania patronatu na okres dwóch lat.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 29 października 2019 roku wywiódł Minister Sprawiedliwości, zaskarżając je na niekorzyść radcy prawnego W. W. w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1. Skarżący zarzucił orzeczeniu sądu odwoławczego rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, to jest art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, poprzez błędne jego zastosowanie i umorzenie postępowania w związku z niezasadnym przyjęciem, że doszło do przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt 1 orzeczenia. Formułując powyższy zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej pkt 1 i przekazanie sprawy Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W. do ponownego rozpoznania.

Kasację od orzeczenia sądu II instancji wywiódł również Główny Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych, zaskarżając je na niekorzyść obwinionego w części, tj. w zakresie punktu 1 rozstrzygnięcia. Autor kasacji podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa, mającego istotny wpływ na prawidłowe rozstrzygnięcie sprawy, tj. przepisów art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., polegającego na ich błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu, co doprowadziło do uchylenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Z. z 22 marca 2019 r. i umorzenia postępowania, w sytuacji, kiedy nie nastąpiło przedawnienie karalności popełnionego przez obwinionego czynu. Formułując powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia co do punktu 1 i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W.

W odpowiedzi na kasację Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. oraz Ministra Sprawiedliwości obwiniony wniósł o ich oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wywiedzione przez skarżących kasacje doprowadziły do uchylenia punktu I. zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych. Za zasadny uznano podniesiony zarówno w kasacji Ministra Sprawiedliwości, jak i w kasacji Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W., zarzut rażącego naruszenia prawa, tj. art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych, albowiem sąd II instancji błędnie przyjął, iż doszło do przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego przypisanego przez sąd a quo radcy prawnemu W. W.

Przechodząc do szczegółowej analizy kwestii przedawnienia karalności deliktów dyscyplinarnych radców prawnych wskazać należy, że zgodnie z dyspozycją art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od czasu popełnienia przewinienia upłynęły trzy lata, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - rok. Zgodnie z normą ujętą w ustępie 2, W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata.

Zaznaczyć w tym miejscu także wypada, w kontekście czynu przypisanego obwinionemu radcy prawnemu przez sąd I instancji, że dla ustalenia czy doszło do przedawnienia karalności szczególnie istotne jest określenie czasu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. W świetle opisu tego czynu (przyjęto, iż został popełniony od 27 grudnia 2017 roku i nadal) zauważyć należy, iż w badanej sprawie mamy do czynienia z deliktem z zaniechania, który dodatkowo ma charakter trwały, a w takim przypadku datą początkową zaniechania jest chwila,

w której sprawca mógł najwcześniej wykonać swój obowiązek, ale tego nie zrobił, natomiast momentem albo datą końcową będzie chwila, kiedy sprawca stracił taką możliwość, obowiązek wykonał lub obowiązek wygasł (zob. Konarska-Wrzosek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. III. WKP 2020, teza 5 do art. 6). Poza zakresem rozważań należy pozostawić prawidłowość przyjętej przez rzecznika dyscyplinarnego, a następnie sąd I instancji daty początkowej czynu, co z uwagi na zakres i kierunek zaskarżenia orzeczenia sądu I instancji nie jest możliwe, szczególnie na etapie postępowania kasacyjnego. Nie budzi jednak wątpliwości, że z punktu widzenia kwestii przedawnienia istotne znaczenie ma data końcowa czynu, albowiem podobnie jak w przypadku deliktów o charakterze ciągłym, w przypadku deliktów z zaniechania lub deliktów o charakterze trwałym, termin przedawnienia karalności należy liczyć od daty końcowej czynu, a zatem od momentu wykonania obowiązku, wygaśnięcia obowiązku lub utraty możliwości jego wykonania.

Analizując wywiedzione w niniejszej sprawie kasacje wskazać należy, że skarżący w pełni zasadnie podnieśli, iż sąd II instancji nieprawidłowo przyjął, iż postępowanie dyscyplinarne w niniejszej sprawie zostało wszczęte z przekroczeniem trzyletniego terminu od daty popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. W ocenie Sądu Najwyższego zgodzić się należy się z argumentacją Ministra Sprawiedliwości, iż przewinienie, jakiego dopuścił się obwiniony, ma charakter deliktu o charakterze trwałym, dokonany przez utrzymywanie stanu sprzecznego z prawem na skutek zaniechania. Podkreślić jeszcze raz w tym miejscu należy, że delikt dyscyplinarny przypisany obwinionemu radcy prawnego polegał na niezwróceniu byłym klientom kwoty 5 700 zł tytułem nienależnie pobranego wynagrodzenia wraz z odsetkami i kosztami zastępstwa procesowego zasądzonej nakazem zapłaty z 10 października 2014 r. przez Sąd Rejonowy w G. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt X Nc (...). Obwiniony, wbrew treści ugody zawartej z pokrzywdzonymi (porozumienie stron z 5 grudnia 2013 r.), a następnie wydanemu przez sąd powszechny nakazowi zapłaty i prowadzonemu postępowaniu egzekucyjnemu, nie dokonał zwrotu pobranego honorarium, a następnie nie wykonał obowiązku zapłaty należności głównej wraz z odsetkami i kosztami postępowania. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału

dowodowego obwiniony aż do chwili wydania 2 października 2018 r. postanowienia o wszczęciu dochodzenia dyscyplinarnego nie uścił wynikającej z nakazu zapłaty należności, trwale utrzymując stan bezprawności. Sąd II instancji nieprawidłowo zatem przyjął, iż będące przedmiotem oceny zachowanie radcy prawnego W. W. stanowi delikt jednoczynowy, a w konsekwencji powyższego błędu wadliwie określił datę 27 listopada 2014 r. za rozpoczynającą bieg 3-letniego terminu przedawnienia. Jak wynika bowiem z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wobec utrzymywanego przez obwinionego stanu niezgodnego z prawem, w dacie wszczęcia dochodzenia dyscyplinarnego nie tylko nie upłynął termin określony w art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, ale nie rozpoczął nawet biegu, a w konsekwencji nie doszło do przedawnienia karalności czynu. Wbrew twierdzeniu sądu odwoławczego w niniejszej sprawie nie zachodzi zatem negatywna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, która stanowi, iż nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

Wobec zasadności wywiedzionych kasacji, w ocenie Sądu Najwyższego konieczne było zatem uchylenie punktu I. zaskarżonego orzeczenia sądu odwoławczego i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych.

W postępowaniu ponownym Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych uwzględni zaprezentowane wyżej uwagi dotyczące interpretacji sposobu obliczania terminu przedawnienia deliktów tego rodzaju, a rozpoznając środki odwoławcze w przekazanym mu zakresie zastosuje standardy wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz 457 § 3 k.p.k. stosowanych odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym na mocy art. 74¹ ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.